

Hồi 8

Mục Vô Tôn Trưởng Bất Chấp Sư Thúc Tổ

Nói xong Tề Hồng quay lại nói với hai cô nương:

- Phiền hai cô nương xuống bếp bảo cho dọn một mâm cơm, rượu thật thịnh soạn, mau lên.

Hai nàng hiểu ý, định quay mình đi, bỗng nghe thượng nhân quát gọi:

- Khởi cần, bần tăng không thể ở đây lâu được, chỉ trong chốc lát là đi ngay. Vậy xin hai nữ đàn việt có thể nào cho lão mượn xem hai thanh kiếm cho thỏa ý tò mò chẳng?

Ai nấy yên lặng không biết trả lời sao cho phải. Nếu hai thanh kiếm lọt vào tay lão tăng, làm sao lấy lại được? Nên ai nấy cũng đều ngăn người. Dù sao Liên Châu cũng rất thông minh, nhếch mép cười và nói:

- Chị em hậu bối rất muốn cho lão tiền bối mượn xem, nhưng song kiếm này là vật gia truyền, chị em hậu bối đã thừa lệnh người trên cấm rời dù trong giây phút, nên chị em hậu bối này rất tiếc không thể nào tuân theo lời của lão tiền bối.

Vô Lượng thượng nhân trợn tròn đôi mắt, lớn tiếng:

- Con nhãi này mồm mép lợi hại thực! Tánh của bần tăng thế nào các người há không biết sao? Khi bần tăng đã nói thì không sao thâu hồi lời nói đó lại, thế nào bần tăng cũng bắt hai trường kiếm rời khỏi tay hai người.

Đoạn Vô Lượng múa song chưởng nhanh như chớp, giở bí quyết chữ "Hấp" của Di Lạc Thần Công lôi mạnh một cái. Nhị cô nương phải giở hết sức bình sinh ra nắm chặt lấy cán kiếm, nhưng cảm thấy có một sức hút vô hình rất mạnh, khiến thân mình của hai nàng nghiêng về phía trước, hồ khẩu tay quá đau nhức, trường kiếm suýt rời khỏi tay bay đi. Cả hai nàng đều kinh hãi vô cùng. Vô Lượng thượng nhân mới giở có năm thành công lực là vì y khinh thường hai cô gái ấy.

Chùng thấy không hút rời được song kiếm của hai nàng, lão tăng cũng phải kinh hãi trong lòng, nên trầm giọng quát lớn:

- Hai con nhãi này khá thực!

Vô Lượng tăng thêm hai thành công lực nữa. Quả nhiên hai nàng không phụ lòng Vân Nhạc đã khổ tâm truyền dạy võ công hơn năm nay, vội sử dụng Thiên Cân Trụ đứng vững nguyên chỗ, tuy hổ khẩu tây như bị nứt vậy, giữ cho thân mình không di động chút nào. Dưới đất chỗ hai nàng đứng từ từ lún xuống ba tấc, cánh tay của hai nàng cũng tê tái dần.

Mọi người thấy mồ hôi lạnh toát ra như mưa trên mặt hai cô nương, mắt tròn tròn xoe, răng nghiến cồm cộp. Hai nàng muốn ra tay tấn công cũng không được, vì song kiếm đã bị sức hút của đối phương lôi kéo trở nên nặng hơn nghìn cân.

Lúc ấy bọn Xảo Thủ Càn Khôn sao không ra tay tương trợ? Là vì mọi người tự biết, nếu họ ra tay cản trở thế nào Vô Lượng thượng nhân cũng nổi giận, mà lão tăng đã nổi giận thì muốn lấy tánh mạng ai cũng là chuyện dễ như trở bàn tay. Tạm thời mọi người đứng yên mà xem.

Vô Lượng thượng nhân thấy không cướp nổi hai thanh kiếm của hai thiếu nữ nọ, bèn nổi giận quát lớn một tiếng, múa song chưởng lên, chỉ thấy hai cô nương kinh hãi la lớn, thân mình tiến về phía trước một bước rồi trường kiếm thoát lẹ ra khỏi tay. Hai đạo hào quang nhanh như điện chớp phi tới trước mặt Vô Lượng thượng nhân.

Đang lúc ấy, ngoài cửa bỗng có tiếng "soạt" rất dài vọng vào. Chỉ trong thoáng cái hai thanh trường kiếm phi tới cách chưởng của Vô Lượng thượng nhân năm tấc bỗng quay hướng bay thẳng ra ngoài cửa sổ. Đột nhiên một bóng người phi vào đón bắt hai trường kiếm và nhìn Vô Lượng thượng nhân ha hả cười.

Người đó vừa xuất hiện, ai nấy cũng cả mừng. Lôi Tiểu Thiên sung sướng kêu la cuồn cuộn:

- Lão Tam! Lão Tam!

Vân Nhạc nhanh như chớp bước vào trong sảnh, Vô Lượng thượng nhân biến sắc. Đây là lần đầu tiên trong mấy chục năm nay lão tăng mới tỏ vẻ kinh hãi.

Hiển nhiên võ công của Vân Nhạc đã làm cho Vô Lượng thượng nhân xao động.

Vô Lượng thượng nhân dám một mình đến Mục Trường là vì ý có võ học siêu việt cổ kim, tự cho mình là người giỏi nhất thiên hạ Vô Lượng thượng nhân có quan niệm này từ

tháng tám năm ngoái, lúc sư huynh của lão tăng là Vô Vi thượng nhân tạ thế trên núi Bắc Thiên Sơn.

Vô Vi thượng nhân là vị cao tăng đương thời, hai trăm năm trước đây đã được thiên hạ võ lâm đề cử là đệ nhất kỳ nhân. Phật lý tinh thâm, võ học siêu tuyệt, nhưng vì là người tu hành, Thượng nhân coi việc đời như ảo ảnh, không muốn sáng lập tông phái tranh chấp với trần tục.

Sau khi Vô Vi thượng nhân tọa hóa, Vô Lượng muốn sáng lập Bắc Thiên Sơn tông phái, liền xuống núi chiêu phục Miêu Cương Tứ Yêu làm đồ đệ.

Di Lạc Thần Công là môn tuyệt học của Thiên Môn, không ngờ Vô Lượng thượng nhân đã giở tới chín mươi phần trăm công lực ra thu hút thanh kiếm, nhưng sức lực phát ra đều bị tản mát một cách vô hình và hai thanh trường kiếm đã thoát ly phạm vi khống chế của mình mà bay thẳng ra ngoài cửa sổ.

Khi Thượng nhân định thần kỹ người vừa tới, lại càng ngạc nhiên vô cùng, vì đó chỉ là một thư sinh, tuổi chưa đầy tứ tuần, ngoài bộ mặt lầm lì thiếu cảm tình, thái độ trông rất phong nhã, lão tăng nghĩ thầm: "Khắp thiên hạ làm gì có nội công nào thâm theo ý mình bằng Di Lạc Thần Công được? Không hiểu thư sinh kia dùng võ học gì mà khắc chế nổi thần công của ta?"

Thượng nhân nghĩ đoạn trợn trừng đôi mắt nhỏ xíu, ngăm thư sinh nọ.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng rồi ném song kiếm trả lại hai cô nương. Vô Lượng thượng nhân lạnh lùng lên tiếng:

- Có phải bạn là Quái Thủ Thư Sinh họ Dư tên Vân, có đôi chút hư danh và gần đây đã xuất hiện ở giang hồ đó không?

Vân Nhạc vẫn giữ vẻ lầm lì và đáp:

- Phải, chính tại hạ đây, sao lão hòa thượng bỗng nhiên nổi lòng tham lam và hờn giận, định cướp hai thanh trường kiếm của hai thiếu nữ yếu đuối như thế. Với một người đức cao vọng trọng như lão hòa thượng mà đương nhiên làm những hành vi vô sĩ đó, không sợ người ta khinh bỉ sao?

Vô Lượng thượng nhân mặt đỏ bừng:

- Bậy nào! Lão tăng muốn mượn xem đấy thôi, chớ có phải định cướp của hai cô nương ấy đâu. Vậy ngươi có biết bản tăng là ai không? Khi nào ta lại làm những việc thị cường bắt nạt kẻ yếu như vậy?

Vân Nhạc cười khinh một tiếng:

- Lòng Tư Mã Siêu như thế nào, người qua đường đều rõ biết. Trên thiên hạ này làm gì có cái lối mượn xem như vậy, bất cứ lão hòa thượng là ai tại hạ cũng mời lão hòa thượng đi ngay.

Vô Lượng thượng nhân bị Vân Nhạc mỉa mai như vậy, mặt đỏ như chàm, râu tóc dựng ngược, nhưng lối tự nơi mình nên không tiện quát tháo, sợ mất phong độ của người cao nhân, nên hai mắt của Thượng nhân chỉ lóng lánh tia ra những ánh sáng hờn giận mà không nói nửa lời.

Lúc ấy Phụng Bưu mới hết hoảng sợ và vẻ mặt đã bắt đầu lộ chút hoan hỉ, nín hơi lặng tiếng đứng nhìn xem.

Triệu Liên Châu và Chu Nguyệt Nga tỏ vẻ hớn hờ. Hai nàng tương tư bấy nhiêu lâu, nay đột nhiên thấy người yêu khỏe mạnh như thường, mới yên chí và mừng rỡ. Lúc này, hai nàng chỉ muốn ngã ngay vào lòng chàng để được hưởng ân tình chốc lát. Cả hai đều hận Vô Lượng thượng nhân vô cùng, chỉ mong lão hòa thượng càng sớm rời khỏi nơi đây càng hay, nhưng hai nàng lại lo sợ người yêu không địch lại đối thủ.

Lúc ấy Vân Nhạc đứng khoanh tay, mặt tỏ vẻ khinh thường Thượng nhân. Thấy vậy Vô Lượng thượng nhân tức giận vô cùng, mặt lộ sát khí, cố gượng cười rồi nói:

- Lão tăng Bắc Thiên Sơn, Vô Lượng thượng nhân...

Vân Nhạc nghe lão hòa thượng tự xưng mình là Vô Lượng thượng nhân trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Thượng nhân nói tiếp:

- ... Bần tăng ẩn dật trên tháp Vân Nhai đã lâu, không ngờ mấy chục năm sau, ngày nay tái hạ hồng trần, lại gặp phải người ngông cuồng, không coi ai ra gì, một tên cuồng đồ ngồi dưới đáy giếng nhìn trời. Nếu lão tăng không để cho người kiến thức tuyệt học hiếm có trên đời của Bắc Thiên Sơn thì sau này người sẽ ngông cuồng không thể tưởng tượng được.

Nói xong Thượng nhân phất tay áo một cái, thân mình nhanh như điện chớp đã lên tới phía sau Vân Nhạc.

Thì ra Thượng nhân đã giở Huyền Thiên Thất Tinh Bộ Pháp. Thượng nhân vừa đứng yên chỉ kinh hãi đến mắt trợn trừng, mồm há hốc, vì đối phương như bóng theo hình còn nhanh hơn mình và đã đứng phía sau mình rồi.

Lão hòa thượng quay lại thấy Vân Nhạc buông xuôi tay, mặt vẫn âm thầm, liền quát hỏi:

- Dư Vân, võ học của ngươi do ai truyền dạy thế? Hình như có giống...

Nói tới đó Vô Lượng không tiện nói tiếp.

Vân Nhạc đột nhiên lớn tiếng cả cười rồi cũng ngừng ngay, nghiêm nét mặt đáp:

- Có chút giống võ học của Bắc Thiên Sơn phải không? Lão hòa thượng nên biết, võ học của thiên hạ đều do một nguồn gốc mà ra cả, không phân biệt phái này phái nọ. Thượng nhân đừng có tưởng võ học của phái Bắc Thiên Sơn là có thể khinh thường hết mọi võ học trong giang hồ...

Vô Lượng thượng nhân thấy thái độ và thần sắc của Vân Nhạc kiêu ngạo như vậy, không sao nén được tức giận, mặt lộ vẻ hung ác vô cùng, rồi quát lớn:

- Tiểu bối vô tri, người thử tiếp một chưởng của lão tăng xem.

Vô Lượng bèn thóp bụng nín hơi phóng song chưởng nhanh như chớp chỉ thấy một luồng kinh khí như làn sóng mạnh đẩy tới.

Vân Nhạc đã biết đối phương dùng bí quyết chữ "Trấn" trong Di Lạc Thần Công nên cười nhạt một tiếng, cũng đẩy lại một chưởng. Hai người đều dùng Di Lạc Thần Công phi phạm. Chỉ nghe "bùng" một tiếng, cả hai cùng lùi về phía sau hai bước, nhà cửa rung động như trời long đất lở.

Vô Lượng thượng nhân đã nhận định võ học của Vân Nhạc cũng xuất xứ từ Bắc Thiên Sơn. Lão hòa thượng cũng đã rõ sư huynh mình là Vô Vi thượng nhân có thâu một tục gia đệ tử, chắc là tên thư sinh này.

Thượng nhân càng tức giận thêm, bèn quát lớn:

- Tiểu bối giỏi thực, mi dám mục vô tôn trưởng phải không?

Tuy vậy thân mình của hai người vẫn phiêu hốt và đối chưởng nhanh như chớp, chỉ nghe "bùng, bùng" liên tiếp, khiến căn đại sảnh đó chấn động đến lắc lư như sắp đổ, bụi rơi xuống như mưa và mịt mù cả chung quanh. Quần hùng và nhị cô nương kinh hoảng vội tránh sang hai căn nhà bên cạnh.

Vân Nhạc gỡ Lục Hợp Hóa Nhất thức thứ mười bốn của Di Lạc Thần Công ra, hai cánh tay vòng lại, hai chưởng hợp lại và rẽ ra nhanh như chớp. Chàng sử dụng mười hai thành công lực, nhằm chưởng của Vô Lượng thượng nhân mà đẩy tới.

Thứ Di Lạc Thần Công này, Vân Nhạc học theo cuốn bí kiếp bằng da dê do Phó Lục Quan tặng. Oai lực tất nhiên phải siêu việt vượt qua cả mười hai thức trên, nên Vô Lượng thượng nhân vừa tiếp chương đó xong, liền thấy máu bùng lên trước ngực, chân khí chạy ngược vào trong nội phủ, không sao giữ vững được, thân mình bị bắn ra ngoài cửa rơi xuống, Vân Nhạc cũng vội chạy theo ra xem.

Lúc này Vô Lượng thượng nhân tức giận khôn tả, vì y đã nhận ra Vân Nhạc là đệ tử của Vô Vi thượng nhân mà sư huynh của y lại giấu thế võ bí học Di Lạc Thần Công này, chưa truyền dạy y, như vậy sư huynh y hẹp lượng và ích kỷ lắm. Cũng vì thế, Thượng nhân mới có ý định giết Vân Nhạc. Ngắm ngẫm lấy ra một nắm Vô Ảnh Tán Hoa Trâm của Tú Yêu, thứ kim này có hàng trăm thức độc của ác trùng, người nào bị thứ kim đó đâm phải, bất cứ có công lực cái thế đến đâu, trùng độc cũng theo huyết mạch chạy vào trong nội phủ thì không đầy hai tiếng đồng hồ, thân mình sẽ hóa thành một đồng máu, thật là tuyệt độc!

Vô Lượng thượng nhân quát:

- Dư Vân! Mi không coi lão tăng là sư thúc, thì lão tăng cũng không tha thứ cho mi

Vân Nhạc nhanh mắt vô cùng, thấy Vô Lượng thượng nhân nắm tay lại, biết thế nào y cũng có ám khí gì lợi hại lắm. Nhưng chàng thì có Di Lạc Thần Công hộ thân nên không sợ hãi gì cả, liền đáp:

- Vô Lượng, người tuổi già lắm lắm có khác, có mắt mà cũng như mù. Người thử nói xem thế võ vừa rồi của ta xuất xứ ở đâu? Nếu người không tin thì ta lại cho người kiến thức một thế tuyệt học nữa.

Nói đoạn chàng tiến lên một bước, gơ năm ngón tay ra nhắm cổ tay phải của Vô Lượng thượng nhân mà chớp tới, xuất thế nhanh như điện.

Vô Lượng thượng nhân thấy thế võ của Vân Nhạc kỳ ảo vô cùng, năm ngón tay có kinh khí phát ra, hình như có tiếng kêu "xì, xì" Nhưng lão hòa thượng biết lai lịch của thế võ đó chỉ xoay mình tránh né.

Cả hai cũng dùng Huyền Thiên Nhứt Tinh Bộ Pháp, nhưng Vân Nhạc bước tới một bước nên nhanh hơn một thành. Huyết mạch ở cổ tay của Vô Lượng thượng nhân bị năm ngón tay sắt của Vân Nhạc nắm trúng, lão hòa thượng cảm thấy tê tái, trong lòng kinh hãi vô cùng, vội vận sức trâm cổ tay giật mạnh xuống và buông chương ra. Cánh tay của y thoát khỏi năm ngón tay của Vân Nhạc, Vô Ảnh Tán Hoa Trâm tựa như cay pháo bông tủa ra tức thì. Vân Nhạc thấy sử dụng Hiền Viên Thập Bát Giải mà Vô Lượng thượng nhân dẫn ra được, nên ngăn người giãy lát.

Lúc đó, Vô Ảnh Tán Hoa Trâm đã phi tới. Sở dĩ những độc trâm này được gọi là Vô Ảnh, nghĩa là khó mà phát giác ra được, nhất là dưới mưa tuyết lại càng khó thấy, nên chàng hơi sơ suất một tí, liền bị mấy chục Vô Ảnh Tán Hoa Trâm bắn trúng, chàng cảm thấy khí huyết tê tái, hộ thân thần công tiêu tan ngay, trùng độc liền theo huyết mạch chạy vào nội tạng. Chàng biết nguy hiểm đến nơi, vội bẻ hết huyết đạo, không cho chất độc chạy vào nữa. Hai mắt tia ra những thần quang kinh hồn.

Vô Lượng thượng nhân thấy thần sắc của chàng biến đổi biết chàng đã bị Vô Ảnh Tán Hoa Trâm bắn trúng, liền cười ha hả và nói:

- Tiểu bối, mi đã bị trúng Vô Ảnh Tán Hoa Trâm của ta rồi. Giỏi lắm mi chỉ có thể sống được hai tiếng đồng hồ, để xem mi còn mực vô tôn trọng nữa không.

Thượng nhân chưa nói dứt, Vân Nhạc quát lớn một tiếng, nhảy lên cao rồi đâm bổ xuống, năm ngón tay trái giở thủ pháp Triệt Mạch Thố Căn, một thức tuyệt độc trong Hiên Viên Thập Bát Giải, còn hữu chưởng thì dùng Bồ Đề Thiên Công đánh mạnh xuống như núi băng đất lở.

Thế Công này, Vân Nhạc đã thí mạng đánh ra nên thân mình nhanh như điện chớp và mạnh như sấm sét. Dù Vô Lượng thượng nhân có công lực cái thế đến đâu cũng không thể né khỏi, hướng chi lão hòa thượng đang kiêu ngạo thì làm sao tránh được.

Thượng nhân liền giơ song chưởng lên, giở mười hai thành công lực ra đỡ thế công của đối phương. Hai sức chưởng lực va chạm, Vô Lượng thượng nhân thấy hai cổ tay sung đau như bị gãy nứt. Năm ngón tay của Vân Nhạc đã nắm đúng yếu huyết ở khuỷu tay phải của Vô Lượng, chàng lấy sức hất mạnh một cái. Vô Lượng thượng nhân như bị rấn rít cần phải, khắp mình tựa như bị kim châm, kêu la thảm khốc. Thân mình theo thế hất của Vân Nhạc phi ra ngoài xa. Vô Lượng thượng nhân bị thủ pháp Triệt Mạch Thố Căn của Vân Nhạc kiềm chế, khí huyết trong người đã không vận hành như thường được, không khác gì đã phế hết võ công của lão hòa thượng. Chỉ bảy ngày sau là cùng, thân thể của lão hòa thượng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, chân tay mình mẩy cứng ngắt, khó bề đi đứng.

Cổ nhân đã dạy "Trí giả thuận thời nhi mưu giả nghịch ly nhi động". Vô Lượng thượng nhân là một cao tăng đến thế, chỉ vì lòng tham mờ ám lương tri mới gây họa vào thân như vậy. Nhưng, Vân Nhạc ỷ mình tài giỏi, miệt thị sư môn tôn trọng cũng là khuyết đức.

Cho nên chàng mới bị đau khổ bởi những độc trâm. Ai bảo trời không có mắt? báo ứng không nhanh?

Vô Lượng thượng nhân rơi xuống mặt tuyết, khắp mình mẩy như bị bọ bò kiến cắn, vội móc túi lấy ra mấy viên linh dược uống ngay rồi vận công hành khí liền. Nhưng vẫn không thấy hiệu quả gì cả.

Lão hòa thượng tự biết không sao cứu chữa được nữa, thật là bị tai họa một cách vô cùng oan uổng, nên hai hàng nước mắt tuôn chảy. Thượng nhân nản chí vô cùng, gượng đứng dậy lê từng bước một, thân hình loạng choạng, dần dần đi vào trong mưa tuyết cuồng phong.

Nhắc lại Vân Nhạc bị Vô Ảnh Tán Hoa Trâm nên kiệt chân lực, liền ngã xuống mặt tuyết, hơi thở hỗn hển. Chỉ nghe thấy mấy tiếng thất thanh kêu la, Chu, Triệu hai cô nương chạy như bay tới ôm chặt lấy Vân Nhạc, khóc nức nở, đau đớn như bị dao cắt.

Bọn Lôi Tiểu Thiên cũng chạy đến quây quần bên Vân Nhạc, hỏi han tới tấp. Vân Nhạc chỉ nhắm nghiền hai mắt lại, không nói năng gì hết, mọi người đều thúc thủ, bởi không có cách gì để cứu chữa. Cũng không ai dám đụng tới thân mình của chàng.

Lúc ấy, gió càng lúc càng thổi mạnh, mưa tuyết càng lúc càng lớn. Trong chốc lát tuyết đã phủ lên vai Vân Nhạc đến ba phân.

Đột nhiên có tiếng vó ngựa hí ở đằng xa vọng tới, rồi thấy hai cái bóng đen nhảy xổ tới. Thì ra đó là Diệp võ sư và một đứa nhỏ chạy đến chỗ Vân Nhạc nằm. Tiểu đồng thấy biết triệu chứng không lành liền la lớn:

- Sư phụ!

Y vừa kêu, vừa nhảy lên lật mặt nạ của Vân Nhạc ra. Mọi người thấy mặt chàng nhợt nhạt như tàu lá, đôi mắt nhắm nghiền lại để điều hơi, tựa như vị sư đang nhập định.

Lạc Dương nước mắt nhỏ ròng, nhìn Liên Châu và Nguyệt Nga u oán hỏi:

- Thừa nhị vị sư nương, sư phụ con vì sao ra nông nỗi này?

Hai cô nương mặt đỏ bừng, Liên Châu ôm Lạc Dương vào lòng rồi trả lời:

- Sư phụ con bị người ta ném lén trâm trùng độc, thứ trùng độc đó độc ác tuyệt luân thiên hạ.

Lạc Dương sực nhớ ra điều gì, hai mắt lộ vẻ hân hoan la lớn:

- Ngày nọ sư phụ ở dưới miếu Nga Anh, Hắc Y đạo cô có tặng một lọ thuốc chuyên chữa trùng độc.

Vân Nhạc đang dùng Bồ Đề Thần Công tự chữa thương thể, đẩy trùng độc ra ngoài thân thể, đang cảm thấy chất độc ấy không chạy nhanh như trước nữa, nhưng muốn tẩy sạch

thì phải tổn rất nhiều hơi sức. Tuy rằng mình đã bẽ hết huyết đạo, nhưng vẫn bị chất độc đó thấu qua được, nên chàng không dám chậm nín hơi, sợ hễ sơ suất nói chuyện thì chất trùng độc chạy sâu vào, không sao ngăn chặn được nữa.

Chàng nghe Lạc Dương nói, vội móc túi lấy lọ thuốc của Hắc Y Huyền Nữ cho, đổ hai viên ra uống luôn. Những chất trùng độc của phi trâm liền bị hóa tan trong thân thể. Bao nhiêu sự đau đớn đều tiêu tan hết.

Quần hùng thấy trong người Vân Nhạc đã hồng hào như trước, chàng ha hả cả cười đứng dậy dắt tay hai cô nương đi vào đại sảnh.

Bây giờ Diệp Thăng mới cả cười cất nghĩa:

- Nếu không được Tạ thiếu hiệp ra tay cứu giúp thì Diệp Thăng này đã ngậm hờn đi về chín suối và bỏ xác nơi hoang dã rồi. Tạ thiếu hiệp quả thật là lợi hại, một người một ngựa xông thẳng vào phủ tướng quân. Đa Luân tướng quân tiếp đãi thiếu hiệp một cách cung kính như là thần bộc đối với vua chúa vậy. Chỉ thấy tướng quân vâng vâng dạ dạ, bấy giờ những quan binh bao vây Mục Trường đã rút lui hết. Còn việc Thiếu Trường Chủ thì Tạ thiếu hiệp bảo: "Không thành vấn đề, thiếu hiệp sẽ giúp nốt cho".

Phụng Bru nghe nói cả mừng, bao nhiêu sâu não đều tiêu tan, cứ cảm tà luôn mồm. Nhưng lão trường chủ không hiểu tại sao Đa Luân tướng quân lại đối đãi với Vân Nhạc cung kính như vậy?

Tề Hồng cũng thắc mắc, y thấy Vân Nhạc là một trang anh tuấn, nhưng không hiểu học được võ học tuyệt luân ở đâu. Những thế võ của chàng đối đỉnh với Vô Lượng thượng nhân thật là huyền ảo vô cùng, y không sao bắt chước được và cũng không sao biết được lai lịch.

Tề Hồng vừa nghĩ vừa thán phục Vân Nhạc vô cùng. Đầu óc y bỗng chợt nghĩ tới hình bóng Truy Hồn Phán Quan Tạ Văn làm cho Hắc Bạch Lưỡng Đạo nghe tiếng khiếp đảm năm xưa. Y không muốn Vân Nhạc theo dấu bánh xe cũ của cha chàng, nên định lên tiếng khuyên ngăn, nhưng không biết nói thế nào cho phải. Sở dĩ y muốn khuyên Vân Nhạc là vì y thấy Vân Nhạc hạ thủ Vô Lượng thượng nhân một cách độc ác quá.

Lạc Dương đang nằm trong lòng Nguyệt Nga, hai mắt trợn trừng, nhìn Đông, nhìn Tây, có vẻ ngạc nhiên kinh dị.

Lôi Tiểu Thiên và Vân Nhạc rỉ tai nhau bàn tán, còn Kim Ngô thì hỏi chuyện Diệp Thăng. Triệu Liên Châu thấy vậy cau mày, định trách Vân Nhạc sao lại lạnh lùng với mọi người như thế.

Đột nhiên có tiếng ngựa hí vang động từ xa vọng tới, ai nấy đều đoán ngay đoàn ngựa đang chạy trên tuyết. Mọi người đang ngẩn ngơ thì Phụng Bưu đã đứng dậy dương mày lên nói:

- Ít ra cũng có đến mấy nghìn con, Trịnh hiền đệ, chúng ta bước ra ngoài xem sao. Có phải là đàn ngựa ở chuồng phía Tây, vì chuồng hư không chịu nổi giá lạnh mà chạy loạn ra không?

Nói xong, lão trưởng chủ và phó trưởng chủ song song nhảy ra. Diệp Thắng cũng theo sau. Ba người khuất trong gió tuyết. Vân Nhạc vẽ mặt hân hoan, liếc ra cửa sổ, Liên Châu thấy vậy hờn dỗi nói:

- Mới có một năm trời mà tánh nết đại ca đã biến đổi nhanh chóng đến thế! Có việc gì thì cứ nói toạc ra, hà tất phải thâm thâm lén lén làm gì?

Vân Nhạc nghe nói, ha hả cười đáp:

- Tánh nết của anh vẫn như thế, có thay đổi gì đâu? Em muốn biết rõ việc gì lát nữa sẽ rõ. Liên muội sao nóng nảy thế?

Nói xong chàng nhìn Liên Châu nháy mắt một cái. Túc cũng không phải mà cười cũng không nên, Liên Châu chỉ biết lườm chàng mà thôi, Nguyệt Nga thấy vậy cứ bịt mồm cười khúc khích.

Lúc ấy Phụng Bưu và Kim Ngô đã nhanh như gió chạy vào, Ngô trưởng chủ vừa cười vừa nói:

- Tền Bốc Anh đã trả hết số ngựa cho mục trường. Y nói: "Việc mất trộm của Tể Tướng phủ sẽ do y phụ trách giải quyết, chỉ trong bảy ngày là cùng, các cháu sẽ được tha ra", nhưng lúc y đi lại tỏ vẻ hậm hực, chỉ sợ mục trường sau này còn gặp nhiều chuyện rắc rối nữa.

Vân Nhạc đang định trả lời bỗng thấy hoa mắt lên. Trong sảnh đột nhiên xuất hiện thêm một lão hòa thượng mặc áo bào xám, mặt gầy gò, lông mày dài, dưới cằm râu lơ thơ, hai mắt giận dữ nhìn chàng.

Chàng kinh hãi vô cùng, liền chạy tới trước mặt người đó, quỳ phục xuống lên tiếng chào:

- Kính chào Sư phụ!

Mọi người thấy chàng đối với lão hòa thượng rất cung kính, còn gọi là sư phụ, ai nấy đều ngẩn người ra rồi vội vàng chạy lại vái chào.

Lão hòa thượng nói:

- Không dám! Quý vị khỏi phải thủ lễ làm gì.

Nói xong, lão hòa thượng chỉ tay vào mặt Vân Nhạc đang quỳ dưới đất, trầm giọng nói tiếp:

- Bây giờ mi đã trở nên võ lâm kỳ nhân, mi có còn coi sư phụ này ra gì đâu?

Vân Nhạc liếc nhìn thấy sắc mặt của Minh Lương đại sư biến đổi hẳn, chứ không hiền từ như lúc ở trên núi. Mà xưa nay lão hòa thượng có đối xử với chàng như thế đâu? chàng liền nghĩ ngay ra: "Có lẽ là vì chuyện ta đã thương Vô Lượng sư thúc tổ."

Chàng lại nghe đại sư nghiêm nghị mắng, mồ hôi lạnh toát ra như mưa, nằm phục dưới đất không dám ngẩng mặt lên nhìn.

Minh Lương đại sư giận dữ mắng tiếp:

- Trong thiên hạ làm gì có người ngông cuồng như mi vậy? Đã biết sư thúc tổ là sư trưởng của bốn môn rồi mà mi dám giở thủ pháp tuyệt mạch ra đánh ông ta trọng thương! Nếu sư phụ không nhanh tay kịp thời cứu có phải là ta đã phụ lòng trọng thác của sư tổ không? Con người mục vô tôn trưởng như mi khiến cho ta thực ân hận đã trót truyền dạy võ công. Bây giờ, nếu mi biết điều, chỉ có cách phế hết võ công của mi, để mi khỏi bị các giới võ lâm chê cười.

Lời nói của Minh Lương đại sư câu nào cũng nặng như ngàn cân, đập mạnh vào trái tim của Vân Nhạc, nhất là hai câu sau cùng càng khiến chàng hồn xiêu phách lạc. Với giọng run run chàng vội thưa:

- Đồ đệ đã biết tội!

Mọi người đứng canh đều im lặng. Chu, Triệu hai cô nương kinh hãi hơn hết. Chỉ có Xảo Thủ Càn Khôn Tề Hồng là vẫn bình tĩnh như thường, rồi lên tiếng cung kính nói:

- Thưa lão tiền bối, xin chớ trách lệnh đồ như vậy. Hôm nay lệnh đồ bất đắc dĩ mới phải ra tay.

Đoạn Tề Hồng liền kể hết chuyện vừa qua cho Minh Lương đại sư rõ, rồi vừa cười vừa tiếp:

- Nếu lúc ấy lệnh đồ tự nhận Vô Lượng thượng nhân là sư thúc tổ thì anh em hậu bối chúng tôi làm gì được yên ổn ở đây. Vạn nhất Vô Lượng thượng nhân ra lệnh cho lệnh đồ phải hành động theo ý kiến của ông ta, lệnh đồ biết xử trí sao? Cho nên lệnh đồ không xử sự như lão tiền bối dạy, mong lão tiền bối hiểu và khoan thứ cho lệnh đồ.

Minh Lương đại sư nghe Tề Hồng nói cũng có lý, sắc mặt ôn hòa dần, rồi cau mày lại đáp:

- Tuy vậy, Vân Nhạc cũng không nên ra tay mạnh như thế, y giờ thế võ độc ác đó chẳng qua chỉ vì ỷ tài nghệ cao siêu ngông cuồng vô kỷ chớ y có coi sư môn ra gì đâu.

Tề Hồng tiếp:

- Ai phải ai trái nếu không tận mắt trông thấy thì khó biết rõ. Lệnh đồ nếu không bị Vô Lượng thượng nhân ném trúng Vô Ảnh Tán Hoa Trâm thì hẳn không đối phó mạnh tay đâu. Trong lúc lệnh đồ đang lo xảy ra nguy hiểm tới tính mạng mà còn sợ sự an toàn của anh em hậu bối mới mạo hiểm hạ độc thủ, tinh thần hy sinh cá nhân để bảo vệ đại chúng cao cả như thế, có thể nói trong hiện võ lâm ít người làm được. Đủ thấy lão tiền bối dạy đồ đệ rất có phương pháp và lệnh đồ cũng vì tích thiện nhiều nên trời mới phù hộ thoát chết nhờ Hắc Y Huyền Nữ đã tặng một lọ thuốc giải trùng độc, bằng không lệnh đồ đã ngậm hờn nơi chín suối. Lão tiền bối là người đức cao vọng trọng, xin chớ nghe lời của một bên.

Không ngờ Tề Hồng ăn nói khôn khéo đến thế, ai nấy cũng thán phục. Minh Lương đại sư không phải không biết tâm địa của Thượng nhân rất độc ác, nhưng chỉ chưa rõ nguyên nhân ra sao thôi. Lúc đại sư ở núi Bảo Hoa đã biết Vân Nhạc là người có rất nhiều sát nghiệp nợ tình, sau này trong giang hồ sẽ gây nhiều vụ giết chóc, và tạo ra họa kiếp vô tận. Sở dĩ đại sư vừa rồi trách mắng chàng là vì muốn giảm bớt lòng háo sát của chàng. Đại sư nghĩ ngợi giãy lát rồi nói:

- Thôi, con đứng dậy, sư phụ có vài lời muốn dạy bảo.

Vân Nhạc như cái máy, tuân lệnh đứng dậy với vẻ sợ hãi, Minh Lương đại sư nhìn chàng giãy lát rồi cau mày nói:

- Con xuống núi hơn năm trời, chẳng hay đã có tới bờ sông Gia Lăng tế mộ mẹ con chưa? Làm con phải hiếu thảo với cha mẹ, tại sao bấy lâu nay con không nhớ tới việc đó?

Vân Nhạc càng hãi sợ vội đáp:

- Thưa sư phụ, đồ đệ định lên núi Trường Bạch xong là ra Gia Lăng viếng mộ mẹ ngay.

Minh Lương đại sư gật đầu:

- Vô Lượng sư thúc tổ của con rất ích kỷ, hỉ nộ vô thường, nên mới bị sư tổ con cấm chân luôn trên Thiên Sơn, không cho ra ngoài. Quyết định của sư tổ con còn bao hàm ý nghĩa rất sâu sắc, con không thể nào biết được. Mừng một tháng tám năm nay, con phải trở về

tháp Vân Nhạ trên Bắc Thiên Sơn, sư phụ sẽ chờ con ở trên đó lúc ấy sẽ xem số của con coi có được hên hay không?

Vân Nhạ nghe sư phụ nói như vậy, biết bốn môn thể nào cũng có việc rất quan trọng, nhưng không biết là việc gì, bèn hỏi:

- Sư phụ có trở về phía Nam không?

Minh Lương đại sư trầm ngâm giây lát, nói:

- Con đánh sư thúc tổ con bị thương nặng như vậy, sư phụ đành phải tồn nửa năm trời để cứu chữa. Nếu sư thúc tổ con không khỏi, làm sao sư phụ rời Thiên Sơn được.

Vân Nhạ cúi đầu không nói năng gì cả, lại nghe Minh Lương đại sư tiếp:

- Tại sao con nữ đánh sư thúc tổ con trọng thương?

Lời nói của Minh Lương đại sư tuy không nặng nề, nhưng rất oai nghiêm, đại sư lại tiếp:

- Sư thúc tổ vì thấy võ nghệ của con xuất xứ tự bốn môn nên có lòng yêu tài mà lúc ra tay không nữ giở độc thủ, con mới không bị đánh bại ngay. Cụ ta đã luyện trăm năm võ công, chẳng lẽ lại không bằng tài nghệ của con chỉ nhờ mọn như ánh sáng con đom đóm sao? Lẽ ra con không nên sử dụng võ công ngoài môn thân công mà nhân lúc sư thúc tổ sơ suất, hạ độc thủ khiến cụ ta khí huyết bị đảo lộn.

Cũng vì thế sư thúc tổ của con mới nổi giận dùng tới Vô Ảnh Tán Hoa Trâm. Tất nhiên, đó cũng do cụ ta hơi hẹp lượng một chút. Nhưng con cứ thử đứng vào địa vị của sư thúc tổ, liệu con có ra tay như thế không?

Vân Nhạ bị sư phụ khiển trách, mồ hôi toát ra ướt đầm cả áo, nước mắt doanh tròng. Chàng cúi đầu làm thinh.

Minh Lương đại sư lại cau mày, lạnh lùng nói:

- Trên đời việc gì cũng vậy, tự mãn quá sẽ có hại, khiêm tốn thì ích lợi hơn. Trong năm nay hành vi của con như thế nào, sư phụ đều rõ biết, con ra tay ác độc không kém gì cha con. Lại lạm dụng tình yêu để hại người. Lúc sư phụ hạ sơn có gặp Ái Phương Sóc Kinh Phương nên hiểu rõ mọi việc. Con không nên có thành kiến và bao giờ con cũng nên để cho người ta có chỗ tháo lui. Tại sao vô cớ con đánh Cảnh Trường Tu đến bị thương nặng như vậy?

Mặt của Vân Nhạ lúc xanh lúc đỏ. Lòng chàng hối hận sao đã cự tuyệt Lan cô nương một cách tàn nhẫn, nằng chệu đụng không nổi rồi từ yêu biến thành hận thù. Vì vậy lúc nào chàng cũng thấy bút rút trong lòng. Chàng lại nghe Minh Lương đại sư nói tiếp:

- Con là người vô tình vô nghĩa, mục vô tôn trưởng. Nếu không có Tề đàn việt nói giúp cho thì sư phụ đã phế hết võ công của con và đuổi ra ngoài sư môn. Bây giờ công việc ở đây đã xong, con phải đi ngay lên Yến Sơn để xin lỗi Thần Ni. Còn bà ta có chịu hòa giải hay không, đó còn tùy ở số phận của con. Võ công của Yến Sơn Thần Ni bát ảo tuyệt luân. Ngoài sư tổ con, không ai có thể bì kịp bà ta. Nếu con không khéo đối xử, ứng đáp thì không những mối thù của cha con sẽ không báo được mà con sẽ đi theo con đường cũ của cha con không sai. Đây là lời dặn bảo cuối cùng của ta. Từ nay trở đi nếu không kể cái chết, con không được giở những bí học của cha con truyền lại.

Vân Nhạc vâng vâng dạ dạ, nhưng trong lòng vẫn thấy khổ thầm. Minh Lương đại sư lại liếc nhìn Lạc Dương và Chu, Triệu cô nương rồi mỉm cười nói với quần hùng:

- Bần tăng còn phải đỡ Vô Lượng sư thúc về tháp Vân Nhại không có thì giờ ở lại đây lâu, nếu hữu duyên sẽ có ngày tái kiến.

Nói xong Minh Lương đại sư chỉ khẽ phất nhẹ cánh tay áo tựa như một đám mây, nhanh như chớp phi ra ngoài đi liền. Vân Nhạc vội gọi theo:

- Sư phụ!

Rồi chàng đuổi theo tức thì.

oOo

Lúc chàng quay trở lại, thì thấy Chu, Triệu nhị cô nương mặt tái mét, hình như sắp khóc, đã nhảy lên trên mình ngựa, đem theo tùy tùng định rời khỏi nơi đây.

Vân Nhạc thấy thần sắc của hai người biết là cả hai đã hỏi dồn Tiểu Thiên và nghĩa huynh đã kể rõ đầu đuôi sự thực nên mới có tình cảnh này. Chàng làm ra vẻ trấn tĩnh mỉm cười và hỏi:

- Hai em định đi đâu thế?

Liên Châu sầm nét mặt nói lớn:

- Không việc gì đến anh!

Nàng quay qua nói với Nguyệt Nga:

- Em này, chúng ta đi thôi.

Đoạn nàng quất roi vào ngựa một cái, mười mấy con ngựa đều cất vó phi liền. Chỉ trong nháy mắt đã mất dạng trong mưa tuyết.

Vân Nhạc đứng tần ngần người và thở dài. Lúc này lòng chàng bối rối khôn tả, hồi nghĩ lại những hành vi của mình hơn năm nay không có gì là quá đáng cả mà sao không được mọi người lượng thứ. Bị sư phụ khiển trách, hai vợ lại từ bỏ, chàng tự vẫn xem có làm điều gì lầm lẫn không...

Chàng nghĩ lại vừa rồi tổng tiền ân sư, trong hai mươi dặm đường mà chỉ thấy ân sư vẫn nét mặt lạnh lạng không nói chi. Sau cùng sư phụ dặn bảo mấy lời như sau:

- Thuyền chở đầy quá thế nào cũng bị đắm, người quá ham nhục dục thân xác thế nào cũng sẽ bị tàn tạ sớm. Thù nên giải, không nên kết, oan oan tương tận, không bao giờ kết liễu được. Con nên nhớ những lời lẽ này, suốt đời sẽ thụ dụng đến bất tận

Chàng là người thông minh tuyệt đỉnh, tất nhiên đã hiểu rõ ý nghĩa sâu xa của những lời khuyên bảo đó. Chàng đoán chắc hơn năm nay, trong khi mình đối địch, không để cho đối phương có dịp cải ác quy thiện, nên ân sư mới nói như vậy, chàng thở dài một tiếng, tự trách thầm: "Tích ác vào thân, tựa như nhóm lửa tự đốt mình"

Chàng cứ đứng tần ngần nghĩ ngợi, tuyết đã phủ đầy mặt và thân thể chàng cũng không hay.

Lát sau chàng mới như nằm mơ vừa thức tỉnh, quay lại thì thấy mọi người trong nhà đang ngắm nhìn mình, riêng Lôi Tiểu Thiên có vẻ xấu hổ, nên vẻ mặt trông rất khó coi. Vân Nhạc nghĩ thầm: "Câu chuyện đã xảy ra như vậy, ta trách anh ấy làm gì?"

Đoạn chàng tươi cười trở lại rồi đi thẳng vào sảnh. Tiểu Thiên thấy vậy không sao chịu nổi, liền cất tiếng:

- Tam đệ...

Vân Nhạc mỉm cười, ra hiệu cho Tiểu Thiên đừng nhắc đến chuyện đó nữa, rồi nói với Phụng Bưu:

- Nghe nói còn hai tiểu quan bị trường chủ giam cầm, chẳng hay đã buông tha chưa? Nếu chưa xin dẫn bọn chúng ra đây cho tại hạ hỏi vài câu.

Phụng Bưu liền đáp:

- Nếu thiếu hiệp không nhắc, Ngô mỗ đã quên hẳn.

Nói xong lão trường chủ sai người ta hai tên tiểu quan ra. Vừa thấy mặt Phụng Bưu, hai tên đã lên tiếng mắng chửi.

Vân Nhạc sầm nét mặt lại quát lớn:

- Bốn đại nhân đã hạ lệnh cho Đa Luân rút binh, các người mau trở về thừa với Đa Luân rằng từ nay trở đi nếu mục trường Sát Bắc này có bị suy suyễn một cây cỏ thì Đa Luân phải chịu hết trách nhiệm đó.

Hai tên tiểu quan không hiểu đầu đuôi gì cả, nhưng chúng thấy Vân Nhạc khí độ rất cao quý và ăn nói rất chững chạc, đoán có lẽ chàng là khâm sai trong kinh phải ra, nên chúng mới thay đổi thái độ và vâng lời đi ngay.

Vân Nhạc liền nói với Tiểu Thiên:

- Phiền nhị ca hãy đem Lạc Dương đi Trường Bạch trước, tiểu đệ chờ giải quyết việc Yến Sơn xong sẽ tới đó ngay.

Phụng Bưu, Kim Ngô cố giữ Vân Nhạc lại thêm vài ngày, nhưng chàng nhứt quyết từ chối. Chàng nói: "Tái kiến" rồi lẹ làng xuyên vào trong gió tuyết.

oOo

Ngày hôm đó tại phủ Thừa Đức bỗng có một thiếu niên anh tuấn bước vào một phạn điểm ở phố lớn, gọi mấy món ăn và rượu rồi độc ẩm, độc chúc.

Lúc đó trời đã quang, mây đã tạnh, nhưng gió bắc vẫn còn thổi mạnh, khí hậu vẫn giá lạnh, phạn điểm có tên là Trương Hưng Ký, một tiệm ăn rất có tiếng ở Thừa Đức. Không những món ăn ngon, rượu cũng đặc biệt hơn nơi khác, nên khách đến ăn đông đúc vô cùng, tuy trời rét muốt khách đến ăn đông nghẹt.

Đang lúc mọi người vui vẻ ngồi ăn uống bỗng thấy màn cửa vén lên, có năm người đi nhanh như gió, vào ngồi luôn tại bàn của thanh niên tuấn tú nọ, lưng đều có đeo khí giới. Lúc đầu chúng yên lặng cầm đầu nhậu nhẹt, về sau lúc rượu đã vào thì lời ra chúng lên tiếng trò chuyện.

Chỉ nghe thấy một người hạ thấp giọng nói:

- Trần huynh, lần này chúng ta đi chùa Bồ Đạt Lập, chắc xui nhiều hên ít, vì tới nay Thần Kiếm Vũ Sĩ Kim Nhất Bằng của phái Điểm Thương vẫn chưa thấy đến. Thiếu một người giúp đỡ trọng yếu như vậy, đệ chỉ e tai kiếp đến tới tấp cho chúng ta.

Lại một người nữa nói:

- Sao Vương lão đệ nói những lời nản chí thế? Vẫn biết những lạt ma ở chùa Bồ Đạt Lập võ công rất cao siêu, nhưng chúng ta ở trong bóng tối mà họ thì ở ngoài sáng, nếu anh em mình cứ cẩn thận hành động, việc cứu Thái Sơn Chủ thoát nạn không phải là chuyện khó.

Thiếu niên tuần tú ngồi bàn kế bên nghe ba chữ Thái Sơn Chủ bèn ngược mắt lên suy tính: "Họ nói Thái Sơn Chủ đó, không biết có phải là Dã Nhân Sơn Chủ Thái Phúc không? Tại sao y lại bị Lạt Ma ở chùa Bồ Đạt Lập bắt giam?"

Chàng lại lắng tai nghe những lời nói của mấy người kia nói tiếp và liếc mắt nhìn người vừa thốt ra câu nói đó. Chàng lại nghe người nọ tiếp:

- Ở chùa Bồ Đạt Lập có hơn ba trăm sư lạt ma, trừ năm lạt ma áo vàng chủ tọa ra còn những người khác võ nghệ đều tầm thường. Tuy vậy, chúng nhiều mình ít, đúng theo lời của Vương lão đệ, chúng ta chưa có thể lạc quan được.

Đoạn y cúi đầu cắm cúi uống rượu. Lúc ấy, lại có một người nữa lên tiếng:

- Chúng ta không phải là những kẻ bất tài, mặc dầu có rất nhiều hiểm nguy cản trở, chúng ta cứ phải cố gắng mà tiến hành. Ừ, cũng phải đấy, nếu Thần Kiếm Vũ Sĩ Kim Nhất Bằng của phái Điểm Thương tới thì chúng ta sẽ nhẹ gánh đi nhiều. Quý vị thử nghĩ xem, y hạ sơn chưa đầy nửa năm đã hạ mười tám danh thủ của Mân Giang, kiếm thuật của y có thể nói đã luyện tới mức thượng thừa. Xưa nay y vẫn trọng lời hứa, nhưng tại sao hôm nay không thấy tới?

Người đó nói tới đây, bỗng kê "u ủa" một tiếng, rồi tiếp:

- Các anh xem kia, y chẳng tới rồi là gì?

Thiếu niên anh tuần quay mặt ra phía ngoài nhìn xem, thấy một đạo sĩ tuổi trạc tứ tuần, mặt tròn như trăng, râu để ba chòm. Đạo sĩ ấy vén cửa màn bước vào, đang đưa mắt nhìn chung quanh. Đột nhiên y thấy năm người nọ, liền mỉm cười chào hỏi và đi tới.

Thiếu niên anh tuần đó là Tạ Vân Nhạc ở mục trường Sát Bắc mới ra đi, định lên Yên Sơn. Được hai ngày đường thì đến phủ Thừa Đức này. Linh Vu Sơn là ngọn núi cao nhất trong dãy Yên Sơn cách phủ Thừa Đức hơn trăm dặm. Chàng vào tửu điểm uống rượu giải sầu. Đang suy tính lúc lên Yên Sơn gặp Thần Ni không biết đối đáp ra sao cho phải. Nếu Nghe Uyển Lan vì quá thương tâm mà thù hận mình thì tình thế sẽ rất khó xử. Trước sau chàng không muốn sa ngã và xoáy nước, cố hết sức để tránh.

Chàng chợt nhìn thấy trên vai Thần Kiếm Vũ Sĩ Kim Nhất Bằng có đeo hai thanh trường kiếm, nên hơi kinh ngạc, vì cán hai thanh kiếm đó mỏng như giấy, xanh biếc và bóng

nhoáng. Cán kiếm đó mỏng như vậy, tất nhiên lưỡi kiếm còn mỏng hơn nữa. Chàng biết ngay đó là hai thanh bảo kiếm chế bằng sắt Diễm Điện, sắc bén vô cùng, người nội công không cao siêu không sao sử dụng được bởi nó quá mềm.

Chàng lại nghe Kim Nhất Bằng nói:

- Giữa đường tiểu đệ gặp tí việc, nên mới chậm trễ và để các đại huynh chờ lâu, thật có lỗi vô cùng.

Đại hán họ Trần liền đáp:

- Không dám, Anh em tiểu đệ đang ngại cảnh rắn không đầu thì Kim lão sư giáng lâm, vậy xin lão sư hãy ra lệnh cho.

Nhất Bằng khiêm tốn trả lời:

- Tiểu đệ ra đời mới có nửa năm, kinh nghiệm rất kém, đâu dám đảm đương trách nhiệm đó. Vả lại, việc này là của quý môn phái, người ngoài như tiểu đệ đâu dám can dự. Tiểu đệ tới đây chỉ để phụ giúp quý vị đại huynh thôi. Đệ được nghe Trí Hồ Trần Bách Thành Trần lão sư là người tài trí song toàn, thì theo ý tiểu đệ Trần lão sư phụ trách điều khiển là phải hơn hết, tiểu đệ xin tuân theo tất cả mệnh lệnh của lão sư.

Trần Bách Thành mỉm cười đáp:

- Dù sao Kim lão sư cũng là danh môn đệ tử, mà ăn nói khiêm tốn như vậy, thảo nào mà Kim lão sư ra đời không bao lâu đã vang danh thiên hạ. Nếu Kim lão sư đã cho phép thì tiểu đệ cũng phải xin vâng. Nhưng lúc này trời hãy còn sớm quá, chờ tối hôm nay chúng ta bàn tính sau, chẳng hay quý vị nghĩ thế nào?

Mọi người nói tới đây bèn hạ thấp giọng, bàn tán giãy lát, vừa cười vừa nói sang chuyện khác.

Vân Nhạc thấy không có điều gì khả nghi nữa, lại tiếp tục uống rượu như thường. Nhưng, lúc sau chàng lại nghe Trí Hồ Trần Bách Thành nói:

- Vì Thái Sơn Chủ bị giam cầm ở chùa Bồ Đạt Lập, anh em chúng tôi tài hèn sức mọn, bất đắc dĩ phải nhờ đến Kim lão sư mới có thể thành công. Chúng tôi ngưỡng mộ kiếm pháp trác tuyệt của phái Diễm Thương đã lâu. Kiếm thuật ấy vẫn được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất, cũng là kiếm thuật khắc chế Lưu Vân Thất Thức kiếm pháp của Hồ Khắc Đồ, thủ tọa đại sư của chùa Bồ Đạt Lập. Không hiểu vì lẽ gì mà Quan Ngoại Lục Hung năm xưa đã gây oán với chùa Bồ Đạt Lập rồi sau vì anh hùng đó hợp nhau tấn công Hồ Khắc Đồ đại sư? Vị đại sư quả thực lợi hại vô cùng, chưa đầy ba hiệp đã cùng một lúc đâm thủng ngực Lục

Hùng, máu chảy ra như suối và họ chết ngay tại chỗ. Sau trận đấu cái tên Hồ Khắc Đồ bay xa danh trấn miền Bắc.

Từ đó trở đi, thỉnh thoảng cũng có vài hảo thủ đến kiếm Hồ Khắc Đồ để thử tài. Nhưng người nào cũng bị Lưu Vân Thất Thức kiếm thuật kỳ ảo của lạt ma đánh bại, nên anh em chúng tôi nghĩ đi nghĩ lại chỉ có kiếm pháp Vạn Hoa Đoạt Cầm của quý phái mới có thể khắc chế nổi Lưu Vân Thất Thức mà thôi. Vì vậy chúng tôi mới dám táo gan mời Kim lão sư ra tay trợ giúp cho vậy.

Vân Nhạc nghe Bách Thành nói, chỉ dùng giọng mũi "Hừ" một tiếng rất khế, vì Bách Thành khen kiếm học của phái Điểm Thương là thiên hạ đệ nhất kiếm thuật, mà trong lòng chàng bất mãn vô cùng.

Dù sao Thần Kiếm Vũ Sĩ Kim Nhất Bằng cũng còn trẻ tuổi thấy Bách Thành khen mình càng tỏ vẻ tự phụ, vừa phì cười vừa từ từ đáp:

- Trần lão sư quá khen khiến tiểu đệ xấu hổ vô cùng. Kiếm học của tệt môn ba mươi năm về trước đây không hổ thẹn mang danh thiên hạ đệ nhất kiếm, nhưng bây giờ trong võ lâm đã xuất hiện rất nhiều kiếm học hảo thủ, kiếm thuật của họ gần như hơn cả kiếm thuật của bốn môn nữa. Năm ngoái ở trên đường Giang Nam có xuất hiện một thiếu niên họ Tạ, không hiểu kiếm học của y cao siêu thế nào mà tệt sư huynh Thi Nguyên Lượng đã bại trước kiếm thuật của y. Tên họ Tạ ấy tuyên bố, trong năm năm nữa thế nào cũng tới bái sơn. Tệt Chương môn thấy kiếm học của bốn môn suy đồi dần, liền sáng tạo ra một pho kiếm pháp gọi là Vạn Hoa Đoạt Cầm. Sau tệt Chương môn nghe sư huynh Thi Nguyên Lượng về báo cáo liền lựa chọn những môn hạ nào thông minh tài ba, truyền dạy cho pho kiếm mới đó. Tất cả anh em chúng tôi có mười lăm người đều phải cố gắng học tập. Nếu người nào không có gân cốt thượng thừa thì không thể nào theo học được. Tiểu đệ bất tài, may mắn được lựa chọn học tập pho kiếm thượng thừa ấy.

Nói xong đạo sĩ trung niên đó cười ha hả, có vẻ tự phụ vô cùng. Vân Nhạc xưa nay là người hiếu thắng, nay nghe Kim Nhất Bằng nói vậy liền suy tính: "Kiếm pháp Vạn Hoa Đoạt Cầm này làm sao huyền kỳ ảo diệu bằng kiếm pháp Huyền Thiên Nhất Tinh của ta. Ta hãy theo sau chúng để xem Lưu Vân Thất Thức và Vạn Hoa Đoạt Cầm có gì xuất sắc chẳng?"

Nhưng chàng sực nghĩ tới lời dặn của Minh Lương đại sư thì mồ hôi lạnh toát ra, liền nghĩ lại: "Sư phụ dạy bảo ta mười mấy năm trời ta là người đọc sách minh lý, tại sao không tâm bình khí hòa? Hơi tí là gây thù gây hận với thiên hạ, thị cường hiếu thắng làm gì? Việc của chúng mặc chúng, có liên quan gì đến ta đâu?"

Nghĩ tới đó, lòng hiếu thắng của chàng đã tiêu tan, chàng lại cúi đầu tiếp tục ăn nhậu, không thèm để ý đến những người ngồi bàn bên cạnh nữa.

Lát sau Vân Nhạc lại sực nghĩ lại: “Lúc sắp đi ân sư có dặn bảo: “Oan gia nên giải không nên kết” ý nghĩa rất sâu sắc, tại sao ta ngu thế? Bọn chúng đi đây thế nào cũng gặp điều hung hiểm, sao ta không nhân cơ hội này ra tay tương trợ, cứu thoát Dĩ Nhân Sơn Chủ Thái Phúc để hóa giải tiền oán, như vậy có tốt hơn không?”

Đoạn chàng liếc mắt nhìn sang bàn bên, thấy sáu người đang vui vẻ nhậu nhẹt.

Lúc ấy một người ngồi ở cái bàn chỗ góc tường, thân hình vạm vỡ, mặc áo bào màu vàng, bỗng đứng dậy úp mũ phải xuống tận lông mày, đi qua phía sau Trần Bách Thành, tay vượt lên mặt một cái và ho một tiếng. Tiếng ho của y như tiếng chuông làm chấn động cả màng tai của mấy người gần đó.

Thần Kiếm Vũ Sĩ bỗng ngăn người ra, ngừng chén quay mặt lại nhìn người nọ. Nhưng thoáng cái người nọ đã ra tới cửa, đủ thấy người đó là một tay nội ngoại công đều cao siêu.

Thái độ người đó thật kỳ dị, nhất là lúc y đi qua phía sau Bách Thành, lúc buông tay xuống đã nhanh nhẹn búng sang bên phải một cái mới đi ra ngoài. Mồm y lộ vẻ cười nhạt, hình như bao hàm sát khí. Nhưng chàng không thấy có điều gì khả nghi cả.

Chàng bỗng sực nghĩ ra một kế. Liên móc túi lấy một nén bạc để lên trên bàn rồi bỏ đi ra ngoài.

Ngoài đường gió lạnh như cắt thịt, người đi lại rất thưa, chàng thấy người nọ đi về phía bên phải, cước bộ mạnh mẽ vô cùng. Chàng liền giở khinh công ra đuổi theo. Thấy người nọ đi về phía hành cung. Chàng liền đoán ra ngay y là một tên lạt ma cải trang.

Chùa Bồ Đạt Lạp lại còn một biệt danh là Hành Cung Ty Thử (nghỉ hè) của nhà vua, xây trên một ngọn núi, chu vi rộng chừng mười tám dặm, cây cối um tùm. Hành cung kiến trúc rất trang nghiêm tráng lệ.

Vân Nhạc thấy người nọ đi tới bờ tường của hành cung bỗng quay trở lại trợn mắt như chờ đợi mình.

Trong lòng kinh hãi, nhưng Vân Nhạc vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh cúi đầu đi về phía trước, làm như không có việc gì vậy. Chàng đột nhiên nghe người nọ quát lớn, tiếng kêu như sấm động:

- Đứng yên!

Vân Nhạc liền ngừng chân lại, người nọ cười nhạt nói:

- Trong mắt Phật Gia có vương bụi đầu! Lúc mi đang uống rượu, Phật gia đã để ý đến rồi, hừ, có phải mi và chúng cùng một bọn không?

Vân Nhạc ra vẻ ngạc nhiên, trợn mắt lên hỏi:

- Chúng là ai thế?

Chàng lại sa sầm nét mặt, nói tiếp:

- Ngài ăn nói vô ý quá, trong tửu điểm ai ai cũng có quyền vào ngồi ăn, tại hạ vào trong đó ăn nhậu như vậy, có phạm vương pháp đâu? Ngài quát hỏi tại hạ thế là nghĩa lý gì?

Người nọ lầm lì nói tiếp:

- Tại sao mi theo dõi Phật Gia như vậy?

Vân Nhạc không thèm trả lời chỉ ngửng mặt lên trời cả cười. Tiếng cười của chàng làm vang động cả trên không. Người nọ biến sắc mặt nghĩ thầm: "Không ngờ tên tiểu tử này nội lực sung mãn đến thế, lúc này ta tưởng y chỉ là một tay tầm thường thôi, suýt nữa thì lầm mất"

Nghĩ đoạn y liền quát lớn:

- Tiểu tử, mi cười cái gì thế? Phật gia chưa cho mi biết danh hiệu, chắc mi chưa biết Phật gia là ai phải không?

Y chưa nói dứt lời, Vân Nhạc đã cười nhạt đáp:

- Người lai ai, có liên quan gì đến ta đâu? Dù người có nói tên họ ra cũng không đe dọa nổi ta mà. Tiểu gia còn bận nhiều việc không đủ thì giờ ở lại đây dây dưa với người, xin thứ cho.

Nói xong chàng quay đầu đi liền.

Người nọ thấy chàng không coi y vào đâu cả và tỏ vẻ khinh miệt vô cùng, càng khó chịu hơn nữa, liền quát lớn:

- Tiểu tử, mi dám coi thường Phật gia phải không? Đó là tự mi muốn mang cái chết vào thân.

Nói xong y giơ năm ngón tay ra, thân mình nhanh như gió định chộp đầu vai phải của Vân Nhạc, nếu bị y chộp phải thì vai của Vân Nhạc sẽ nát ngay.

Ngờ đâu sau lưng của Vân Nhạc như có mắt, khi năm ngón tay của tên nọ sắp đụng vào đầu vai của chàng, thì mình chàng tựa như ma quỷ lướt trong gió, đã nhanh nhẹn đi ra ngoài xa mấy thước, rồi quay lại trợn mắt giận dữ nhìn y.

Y thấy nắm huyệt, cũng ngạc nhiên vô cùng, y lại tiếp tục cười khỉnh và nói:

- Không ngờ Vân Bôn Đa La đã gặp cao nhân trong ngày hôm nay.

Tuy mồm y nói vậy, nhưng trong lòng kinh hãi vô cùng, nghĩ thầm: "Không biết tiểu tử này đã dùng thân pháp gì mà tuyệt luân đến thế? Nếu y là kẻ địch của chùa Bồ Đạt Lập của chúng ta thì tai hại lắm."

Y vừa nghĩ đến đó đã nghe Vân Nhạc cười nhạt đáp:

- Thiếu gia không dám nhận danh hiệu cao nhân đó, chỉ mong người đừng nói lời thối trước mặt thiếu gia là được rồi. Thôi, hãy cụp đuôi bước đi.

Vân Bôn Đa La đứng ngăn người ra, mặt nhợt nhạt, hai mắt giận dữ vô cùng.

Y là người giám viện của chùa Bồ Đạt Lập, võ công rất cao siêu, đàn bà con trẻ đều biết tiếng tăm. Vân Nhạc thấy tên lạt ma đó mất lộ hung quang, biết y sắp ra tay tấn công. Quả nhiên tên nọ đã quát:

- Phật gia đoán không sai, người là đồng bọn của chúng, không thể tha thứ được.

Đoạn, y múa chưởng tấn công tức thì, Vân Nhạc thấy Vân Bôn Đa La ra tay ác độc, liền cười nhạt một tiếng, giơ tay lên dùng bí quyết chữ "Đạn" trong Di Lạc Thần Công đẩy mạnh một cái. Chỉ nghe "bùng" một tiếng hai luồng hơi sức hai người va chạm nhau, thân hình của Vân Bôn Đa La bắn lên cao bốn năm trượng rồi rơi vào trong bờ tường.

Chưởng phong của chàng oai lực vô cùng, khiến những cành cây ở quanh đó đều rụng như mưa.

Đột nhiên có tiếng kêu quái dị và Vân Bôn Đa La nhảy ra ngoài bờ tường.

Lúc này, đầu của y không còn đội cái mũ vương hồi nãy nữa, lòi ra bóng sói, mặt y lộ vẻ tức giận vô cùng, y cười khế nói:

- Tiểu tử, mi có gan thì đêm nay phật gia sẽ ở trong chùa đợi mi đó.

Vân Nhạc cười nhạt đáp:

- Vân Bôn Đa La, tự dung mi gây chuyện, không thể nào trách thiếu gia ra tay nhé. Nếu người không biết hối cải, dám hẹn mỗ đến chùa Bồ Đạt Lập tử thí, thì dù chùa của các người có là hang ổ đêm nay thiếu gia cũng đến.

Vân Bôn Đa La nghe Vân Nhạc nói vậy, nhún vai một cái, nhảy lên trên cao, thân mình tà tà xuống bên trong hành cung, mất dạng liền.

Vân Nhạc định thần giây lát rồi quay mình trở về tử điểm, lúc ấy mặt trăng đã bị mây đen che phủ, cuồng phong thổi ào ào, trên đường phố không có một người nào đi lại, trông cảnh tượng thật tiêu điều.

Vân Nhạc vừa đi vừa nghĩ:

- Tên Vân Bôn Đa La đó quả thật là không phải một tay tầm thường. Ta đã dùng đến bảy thành công lực mà y không chịu chống đỡ bằng chưởng lực của ta, chỉ thuận sức bắn của ta mà rơi vào trong vườn, nên y mới không bị thương tích gì cả. Như vậy chuyến đi đêm nay tất phải tốn nhiều hơi sức lắm mới được.

Đoạn chàng về đến tử điểm, vội vén màn cửa vào bên trong. Chàng đưa mắt nhìn bọn Bách Thành thì thấy sáu người, tay nâng chén, mặt xám xanh, hai mắt lơ đãng, mép phì bọt trắng nhỏ xuống... Người nào người nấy đều ngồi nghiêm chỉnh, các thực khách trong điểm không ai để ý đến, bởi họ có ngẫu nhiên trông thấy cũng tưởng sáu người này uống rượu say mà thôi.

Vân Nhạc kêu thầm: "Nguy tai" rồi phi thân tới trước bàn sáu người đó...

Vân Nhạc đoán ngay rằng Vân Bôn Đa La đã ngấm hạ độc thủ bèn cầm chén lên coi, thấy rượu vẫn trong suốt, thơm tho không có gì lạ.

Chàng lắc đầu nghĩ thầm:

- Tên Vân Bôn Đa La ác độc thật! Y đã lén búng thuốc độc không sắc, không mùi vào rượu để cho bọn người này uống.

Chàng liền gọi phố ky lấy ra một cây trâm bạc đem nhúng thử vào chén rượu, liền thấy rượu sủi bọt và có khói bốc lên. Lúc chàng rút cây trâm bạc đó lên xem thì thấy đã xám đen. Các thực khách đứng quanh đều lắc đầu lè lưỡi. Vân Nhạc để bàn tay vào lưng Bách Thành và gỡ Bộ Đề Thần Công ra tẩy độc, nhưng chàng sức nghĩ ra một kế, vội thu tay lại, quay mình dặn bảo tên phố ky:

- Mấy người này uống phải một thứ thuốc độc rất mạnh chú mau kêu cho tôi một cái xe lừa để tôi chở họ đến nhà người bạn, nhờ ông ta cứu chữa.

Tên phố ky vâng vâng dạ dạ quay mình rảo cẳng đi liền.

Vân Nhạc sợ cứu chữa ở trong phạm điểm chuyện sẽ đồn đến tai bọn lạt ma ở trong chùa, chúng sẽ phòng bị trước thì lỡ cả công việc.

Lát sau ở ngoài cửa phòng đã có tiếng xe lừa kêu lộc cộc. Tên phố ky đã gọi được một chiếc xe lừa tới. Chàng liền khiêng bọn Bách Thành lên xe rồi lên theo. Quất roi cho lừa chạy.

oOo

Trời đã sẩm tối, trong rừng thông ở ngoại ô phủ Thừa Đức có bảy người đang quây quần bên đống lửa. Ánh sáng lửa chiếu rọi lên. Những người đó chính là Vân Nhạc và sáu người trong bọn Bách Thành.

Trần Bách Thành lên tiếng:

- Bách Thành này được thiếu hiệp cứu chữa cho, ơn đức này không sao quên được. Nếu thiếu hiệp sau này có cần sai bảo Bách Thành, dù phải vào chỗ chết cũng không từ chối.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Trần huynh hà tất phải khách sáo như vậy. Công việc cứu chữa quý vị có mệt nhọc và tốn kém gì đâu mà Trần huynh lại nói tới ơn đức? Đêm hôm nay, tiểu đệ đã hẹn đấu võ với con lừa sói Vân Bôn Đa La, còn mong quý vị nhân huynh chỉ dẫn cho.

Nhất Bằng thấy mặt mũi và cử chỉ của Vân Nhạc quả thật tuấn tú phi phàm, ăn nói lại vui vẻ dễ nghe, nên y cảm phục tự đáy lòng rồi cũng lên tiếng xen vào:

- Tốt hơn hết, xin thiếu hiệp đừng khiếm tốn. Bần đạo tuy xuất đạo, không bao lâu, nhưng thấy thiếu hiệp tài ba lỗi lạc tất thế nào cũng là môn hạ của một vị cao nhân trong võ lâm, nhưng thiếu hiệp cứ không chịu cho biết tên họ, chẳng hay vì lẽ gì?

Vân Nhạc lớn tiếng cả cười đáp:

- Tiểu đệ không phải là kiêu ngạo hay có bí ẩn gì, nhưng quả thật có niềm khổ tâm riêng không sao nói rõ tên họ để quý vị được biết. Đến khi cứu được Thái Sơn Chủ quý vị sẽ biết tại hạ là ai.

Nhất Bằng thấy Vân Nhạc cương quyết, liền xoay sang chuyện khác, hỏi tiếp:

- Chắc Trần lão sư đã thông thuộc hết các nơi vì chùa Bồ Đạ Lập rất rộng và kiến trúc phức tạp vô cùng nếu không thạo đường lối, rất dễ bị lạc và không khác gì mang thân vào chỗ chết.

Bách Thành vừa cười vừa đáp:

- Kim lão sư khỏi lo điều đó. Tiểu đệ đã tốn hai ngày để dò xét chùa Bồ Đạ Lập và đã vẽ được một tấm bản đồ đã khá tương tận.

Nhất Bằng gật đầu, tiếp:

- Nếu Trần lão sư không nói, tiểu đệ cũng suýt quên, Trần lão sư là một kỹ sư rất giỏi về kiến trúc. Như núi giả nhân, Trần lão sư đã bố trí các cơ quan mai phục khéo léo khôn tả, tiếng đồn khắp gần xa.

Bách Thành vừa cười vừa móc ra một tấm bản đồ có vẽ rõ các điện đường lầu các trong chùa Bồ Đạt Lập với cả kích thước.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>